

ни от радостта, страни от твореца. Поетът отива още по-далеч в този действителен химн на радостта и жезнелюбието – радостта е цел и предназначение на земния живот. Поемата завършва с финал, в който прие-мането на смъртта е равносилно на надмогването ѝ, подкрепено от вярата в разума, обгърнал вселената.

Конкретният анализ на „Химни за смъртта на Сврѣхчовека“, мисля, показва, че философските концепции, застъпвани от Славейков, не стоят така далеч от собствените му признания и оценки в очерка за Бойко Раз-дяла и до голяма степен условността на един християнски и ницшеански реквизит, от една страна, а – от друга – инерцията от минали критически времена продължава да тежи като смъртна присъда над химните... А в тази поема поетът може би за първи път в новата българска литература направи опит и се зае с художествената интерпретация на кардинални философски въпроси. Върху фона на едно космогонично платно той среща живота и смъртта; потърсил тяхната цел, той ни разкри диалек-тиката на взаимопроникването им, а в търсенето на философските аргу-менти срещу смъртта отхвърли Ницшевата идея за „вечното завръщане“.